

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou LL.M. v právní věci žalobce: **Ing. I.G.**, bytem ■■■, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 6. 2016, č. j. ■■■,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 17. 6. 2016, č. j. ■■■, se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým žalovaná zamítla žalobcovy námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 17. 4. 2013, č. j. ■■■, kterým přiznala žalobci podle § 54 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) od 4. 3. 2013 výplatu starobního důchodu náležejícího dle § 31 zákona o důchodovém pojištění s tím, že starobní důchod činí 10 220 Kč měsíčně.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná ve svém rozhodnutí nezohlednila rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2016, č. j. 1 Ads 252/2014 - 26.

V doplnění žaloby žalobce reagoval na tvrzení žalované, která v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedla, že společnost Sdružená konkursní, v.o.s. (dále též jen „likvidátor“) sdělila, že během likvidace neměla k dispozici žádné doklady od společnosti ■■■ s.r.o. ani od žalobce, neboť byl nekontaktní, a že žádná spolupráce ve věci odvodu na

sociální zabezpečení neprobíhala. Žalobce toto tvrzení likvidátora společnosti rozporoval a namítal, že účetní společnosti ■■■ s.r.o. zasílala veškeré potřebné doklady likvidátorovi e-mailem, ten je však následně nezpracoval a byl nekontaktní. Pracovníci správy sociálního zabezpečení a finančního úřadu se obraceli na účetní společnosti ■■■ s.r.o. ■■■, neboť s nimi likvidátor nekomunikoval. K prokázání výše uvedených skutečností žalobce navrhoval provést důkaz svědeckou výpovědí účetní společnosti ■■■ s.r.o. ■■■. Žalobce dále uvedl, že nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení sice vznikly před nařízením exekuce na podíl jediného společníka ve společnosti ■■■ s.r.o., byla však snaha tyto nedoplatky vyrovnat. Nařízením exekuce a následnou likvidací společnosti však byla paralyzována činnost jediného společníka a jednatele, který nebyl oprávněn rozhodovat ve věcech odvodu pojistného na sociální zabezpečení.

II. Vyjádření žalované

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě zdůraznila, že s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 1 Ads 252/2014 - 26, se znovu podrobně zabývala dobou od 1. 1. 2011 do 28. 9. 2011, kdy byl žalobce v pracovním poměru u společnosti ■■■ s.r.o. Uvedla, že v obchodním rejstříku byl žalobce zapsán jako jednatel společnosti, tj. člen statutárního orgánu společnosti podle § 133 odst. 1 obchodního zákoníku v době od 12. 12. 1994 do 2. 4. 2013. Od 1. 10. 2009 byl i zaměstnancem společnosti. Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 5. 2011, které nabylo právní moci dne 16. 6. 2011, byla společnost ■■■ s.r.o. zrušena a byla nařízena její likvidace. Likvidátorem byla společnost Sdružená konkursní v.o.s. Žalovaná u likvidátora zjišťovala, zda žalobce v období od 16. 6. 2011 do 28. 9. 2011 s likvidátorem spolupracoval ohledně odvodu pojistného na sociální zabezpečení zaměstnanců společnosti ■■■ s.r.o. a ověřovala pracovní postavení a náplň činnosti žalobce v likvidované společnosti. Z odpovědi likvidátora ze dne 3. 2. 2016 vyplývá, že ze strany dosavadních statutárních orgánů společnosti ■■■ s.r.o. nebyla poskytnuta žádná součinnost, ani žádné doklady vztahující se k této agendě. Žalovaná opakovaně šetřila u Okresní správy sociálního zabezpečení, zda a za jaké období bylo společností ■■■ s.r.o. odvedeno pojistné. Šetřením bylo zjištěno, že společnost neodváděla pojistné dlouhodobě, a to již od roku 2006 do září 2011. Námitka žalobce, že nařízením likvidace společnosti jako jednatel ztratil postavení člena statutárního orgánu a nemohl mít vliv na rozhodování, je dle žalované irrelevantní, neboť společnost ■■■ s.r.o. neodváděla pojistné za zaměstnance, a tudíž neplnila svou povinnost stanovenou zákonem již dlouho před svou likvidací, tj. i v době, kdy měl žalobce jako člen statutárního orgánu odpovědnost za chod společnosti. Žalovaná zdůraznila, že při posouzení účasti na pojištění žalobce striktně vycházela z § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění a dobu od 1. 1. 2011 do 28. 9. 2011 jako dobu zaměstnání žalobci nezapočetla, neboť za toto období nebylo společností ■■■ s.r.o. odvedeno pojistné, a žalobce byl současně členem statutárního orgánu, tj. osobou zodpovědnou za plnění povinností ze strany organizace. Žalovaná proto navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Tyto skutečnosti žalovaná uvedla i v napadeném rozhodnutí.

III. Posouzení věci soudem

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 s. ř. s.

Dle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 28. 6. 2016, kdy si je osobně vyzvedl. Žaloba podaná v zákonné lhůtě obsahovala jediný žalobní bod. Žalobce namítal, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nezohlednila rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2016, č. j. 1 Ads 252/2014 - 26. Dne 7. 9. 2016 podal žalobce k poštovní přepravě doplnění žaloby, učinil tak však již po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty a soud k němu proto nemohl přihlídnout.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2016, č. j. 1 Ads 252/2014 - 26, kterým byl zrušen rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 12. 2014, č. j. 58 Ad 20/2013 - 28, i rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2013, č. j. 500904077/315-AT, a věc byla žalované vrácena k dalšímu řízení, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „ode dne nabytí právní moci usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 5. 2011, č. j. 72 Cm 185/2010 - 5, tedy ode dne 16. 6. 2011, byl jediným orgánem společnosti ■■■ s.r.o., oprávněným rozhodovat za tuto společnost ve věcech odvodu pojistného na sociální zabezpečení zaměstnanců této společnosti, společnost Sdružená konkurzní, v.o.s. Žalovaná i krajský soud proto pochybily, jestliže se omezily na zjištění, že stěžovatel byl po celou spornou dobu jednatelem společnosti ■■■ s.r.o., aniž by se hlouběji zabývaly dalšími relevantními okolnostmi, tvrzenými stěžovatelem a rozhodnými z hlediska účelu aplikované právní úpravy.“

Úkolem žalované proto bylo zabývat se v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu tvrzením žalobce, že v této době fakticky funkci jednatele zaměstnavatele nemohl vykonávat a pracoval nadále jen jako řadový zaměstnanec. Dle krajského soudu této své povinnosti žalovaná dostála. V napadeném rozhodnutí žalovaná vysvětlila, že na základě šetření u Okresní správy sociálního zabezpečení zjistila, že společnost ■■■ s.r.o. neodváděla pojistné dlouhodobě, a to již od listopadu 2006, tj. dlouho před tím, než vstoupila do likvidace a likvidátorem společnosti byla jmenována společnost Sdružení konkurzní v.o.s. Žalobce byl přitom jako člen statutárního orgánu společnosti ■■■ s.r.o. zapsán v obchodním rejstříku od 12. 12. 1994, zaměstnancem společnosti byl od 1. 10. 2009. To, že pojistné nebylo odváděno dlouhodobě, ostatně v doplnění žaloby připustil sám žalobce, i když tvrdil, že byla snaha vzniklé nedoplatky vyrovnat. Krajský soud plně souhlasí s žalovanou, že v projednávaném případě tedy nelze dát do souvislosti skutečnost, že nařízením likvidace žalobce jako jednatel společnosti ■■■ s.r.o. fakticky ztratil postavení člena statutárního orgánu společnosti a nemohl mít z objektivních důvodů vliv na rozhodování, a skutečnost, že za společnost ■■■ s.r.o. nebylo odváděno pojistné.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí dále uvedla, že dle informací od likvidátora po nařízení likvidace společnosti ■■■ s.r.o. nebyla ze strany jejích dosavadních statutárních orgánů poskytnuta potřebná součinnost a likvidátorovi nebyly poskytnuty žádné doklady společnosti ■■■ s.r.o. Tyto skutečnosti žalobce v doplnění žaloby rozporoval a k prokázání svých tvrzení navrhoval provést důkaz svědeckou výpovědí účetní společnosti ■■■ s.r.o. Jak bylo uvedeno shora, soud se těmito skutečnostmi nemohl zabývat, neboť žalobce tato žalobní tvrzení uplatnil až po uplynutí zákonné lhůty k podání žaloby. Pro úplnost je však třeba konstatovat, že tyto skutečnosti nebyly pro rozhodnutí žalované klíčové, neboť své rozhodnutí založila primárně na tom, že společnost ■■■ s.r.o. neodváděla pojistné dlouhodobě, a nelze tudíž dojít k závěru, že se tak stalo v důsledku nařízení likvidace společnosti a ztráty žalobcova vlivu na rozhodování společnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

Z uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Dle § 60 odst. 2 s. ř. s. ustanovení odst. 1 neplatí, mělo-li být právo na náhradu nákladů řízení přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.

V souzené věci byl úspěšný správní orgán, protože se však jednalo o věc důchodového pojištění, na náhradu nákladů řízení nemá právo. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 3. října 2017

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně